సౌందర్యలహరి

కాలింగ్‌బెల్ మోగగానే వెళ్లి తలుపుతీసింది సౌందర్యలహరి. పోస్టుమాన్ నాలుగు కవర్లు, ఒక కార్డూ, ఒక పత్రిక చేతిలోపెట్టి వెళ్లిపోయాడు. అన్నీ కూడా స్వరగంధర్వమోహన మురళీగారివే! బరంపురంలో కచేరికి రమ్మని ఒకరు, విశాఖలో కచేరికి రమ్మని కొందరూ, హైద్రాబాదులో జరిగిన సన్మానాన్ని గురించి రాసిన పేపరు పంపించిన వాళ్ళొకరు. మొత్తానికన్నీ అతనికే! అయితే ఆఖరు కవరు, గులాబీరంగులో వుంది. చక్కటి గుండ్రటి అక్షరాలతో 'శ్రీమతి సౌందర్యలహరి గారికి', అని వుంది. "అటువంటి రంగు కవర్లో తనకెప్పుడూ ఏ ఉత్తరమూ రాలేదు. పైగా అదెంతో కుదురుగా శ్రద్ధగా రాసినట్టుంది. అంతమంచి దస్తూరీ తనకి తెలిసినంతవరకూ ఎవరికీ లేదు." తనలో తనే అనుకుంటూ మిగిలిన కవర్లన్నీ ఒకచోటపెట్టి, ఆ కవరు జాగ్రత్తగా చింపింది. గుండె దడదడలాడింది కళ్లు పెద్దవిచేసి ఒంటిమీది రోమాలు మేకుల్లా నుంచుంటుంటే, చదవడదం మొదలెట్టింది.

'నాకు అత్యంత ప్రియమైన సౌందర్యలహరిగారూ!

ఆశ్చర్యపోతున్నారా అలా సంబోధిస్తున్నందుకు? నేనెవరో మీకు తెలీదు. కానీ మీరు నాకు బాగా తెలుసు! నా ఆరాధ్యదేవత! నా ప్రేమమయి! నా స్వప్నసుందరి!

ఈ వాక్యాలు పదే పదే చదివింది. చదువుతూన్నంతసేపు కోపం ముంచుకొచ్చింది. కానీ ఆ గులాబీ రంగు కాగితాలమీద నల్లని పూసల్లాంటి దస్తూరి, మళ్లీ మళ్లీ చూడాలనిపించింది. ఏదో దడ! ఏదో భయం! అది ప్రేమలేఖలా వుంది. 'లా' ఏమిటి ప్రేమలేఖే! ఈ వయస్సులో ! అదే ఆశ్చర్యం! సంక్రాంతి పండగకి ఒస్తున్నామని కూతుళ్లు అవనిజ, ఆమనీ రాశారా లేకపోతే విశాఖపట్నం ఆంధ్రా యూనివర్సిటిలో ఎం.బి.ఏ. చేస్తూన్న ఆశ్రిత్ రాశాడా, అని చెప్పి ఆత్రుతగా ఉత్తరం చింపితే, ఈ వయస్సులో ఈ ప్రేమలేఖేమిటి? తను అత్తగారే కాదు అమ్మమ్మ కూడా అయింది. మనమరాల్లు సుచిత్ర, బబిత, మనవడు అనఘ తనతో అమ్మమ్మా అని ఆటలాడే వయస్సులో తనకి ఎవరో ప్రేమలేఖ రాయడం ఎంత హాస్యాస్పదం! కూతుళ్ళకి, అల్లుళ్ళకీ తెలిస్తే ఏమనుకుంటారు?" ఒళ్లు జలదరించింది సౌందర్యకి. ఉత్తరం సాంతం చదవకుండా చింపాలనిపించలేదు. అందుకే భయపడుతూనే మళ్లీ చదవడం మొదలెట్టింది.

'నా ఊహలకు రూపకల్పనగా రూపుదిద్దుకున్న ఊహా!.. నా మనస్సును దోచుకున్న మానసచోరిణీ, నీకివే నా పెదవులపై విరబూసిన నందివర్ధనం లాంటి కమ్మని ముద్దులు. నవ్వుతున్నావుకదూ! నీపెదవులపై విరిసిన చిరునవ్వుల మందారాలు, బుగ్గల్లో చొరబడి, ఎఱ్ఱని సూర్యబింబంలా వున్నాయి. నాకెలా తెలుసని అనుకుంటున్నావా? నీ ప్రతి అడుగూ ప్రతి నిత్యం నేను పరిశీలిస్తూనే వున్నాను, ఎన్నో ఏళ్ళుగా! అయితే ఏనాడూ ఇలా రాసి ప్రకటించుకోలేదు. నా కలలరాణీ! నేనెవరినోనని ఏ దుర్మార్గుడినోననీ ఈ ఉత్తరాన్ని చింపిపారెయ్యకు! నీకుటుంబానికీ నీకూ మచ్చ తెచ్చేపని నేను ఏనాడూ చెయ్యను. ఎన్నో ఏళ్ళుగా నిన్ను చూస్తూ, నిన్నే ఆరాధిస్తూ బతికిన నేను నీకు అప్రతిష్ఠ తేగలనా? నన్నునమ్ము. జీవితంలో నీకీమాటలు చెప్పి తనవితారా ఆనందించాలనీ, ఒక రకమైన 'థ్రిల్' అంటే అనుకోని ఆశ్చర్యాన్నీ సంతోషాన్నీ పొందాలనీ, ధైర్యంచేసి ఈ ఉత్తరం రాశాను. దీన్ని నువ్వ చింపేస్తే, నా గుండె ముక్కలు ముక్కలుగా బద్దలైపోతుంది. ప్లీజ్! నిన్ను చూస్తూ నేను నీ ఊహల్లో జీవించాలి! అంతే! . . . అంతే నా కోరిక!

ఉంటా మరి

నిన్ను ప్రతిక్షణం ఆరాధించే ప్రియుడు

నీ కోసమే జీవిస్తూన్న ప్రేమపిపాసి నీ ప్రేమ తపస్వి!

ఉత్తరం పూర్తిగా ఎన్నిసార్లు చదివిందో తనకే తెలీదు. చింపేద్దామనుకుంది. మనసురాలేదు. ఉత్తరంలోని అతని ప్రతీమాటా పదే పదే గుర్తుకొస్తోంది. కాని ఈ ఉత్తరాన్ని ఎవరైనా చూస్తే. సాగర్‌కి తెలిస్తే? ఈ వయస్సులో.. నలుగురూ నవ్విపోతారు..అందరూ గేలిచేస్తారు... అల్లుళ్ళూ, కూతుళ్ళూ, కొడుకూ అసహ్యించుకుంటారు.. మనవలూ, మనవరాళ్ళూ.. ఛీ..ఛీ..! ఆయన నన్నూ, నాశీలాన్నీ అనుమానిస్తారు. ఒక పాపిలాగా భావిస్తారు. ఉత్తరం చించెయ్యబోయింది. కానీ, మనసు ఒప్పుకోలేదు.

'ఈ ఉత్తరం చించేస్తే నా గుండె ముక్కలు ముక్కలుగా బద్దలవుతుంది' ఉత్తరంలోని ఆ ప్రేమతపస్వి మాటలు జ్ఞాపకం వస్తున్నాయి. ఆమె పిచ్చిదానిలా అయిపోతోంది. తనేమిటో, తనేం కోరుకుంటూందో తనకే అర్థం కావడంలేదు.

తనకీ సాగర్‌కీ పెళ్లయి నలభైఏళ్ళు దాటాయి. సాగర్‌వల్ల తనకేనాడూ ఎలాంటి కష్టమూ కలగలేదు. తనంటే వల్లమాలిన ప్రేమ. బంగారంలాంటి భర్త, రత్నాల్లాంటి పిల్లలూ, వజ్రాల్లాంటి మనవలూ, ఇల్లూ వాకిలీ, ఐశ్వర్యం, ఆనందం, అన్నీ తనకున్నాయి. వీడెవడో పిచ్చిపిచ్చి మాటలతో ఉత్తరం రాస్తే నేనెందుకు దాన్ని దాచుకోవాలి? ఒళ్ళుమండిపోయింది సౌందర్యకి. ఆ ఉత్తరాన్ని సగర్‌కి చూపించాలనుకుంది. కానీ, ఏమో ఈ మగజాతి! ఎన్నాళ్ల

నుంచి ఈ వ్యవహారం సాగుతోందనో, ఎటువంటి సంబంధం వుందనో అనుమానిస్తే? తనగతి అధోగతికదూ?'' అలోచించి ఆ ప్రయత్నం మానుకుంది. ఉత్తరాన్ని చింపకుండా ఇంకోసారి ఇలాంటి ఉత్తరాలు రాయవద్దని చెప్పాలని అడ్రసు కవరుమీద ఉండడంవల్ల, తెల్లవారు ఝామున సాగర్ నిద్రపోతూన్నప్పుడు సమాధానం రాసెయ్యొచ్చునని మడిచిపెట్టి, తన అలమారాలో పట్టుచీరలకింద మడిచి పెట్టింది.

అంతలోనే కాలింగ్‌బెల్ మోగింది. అదిరిపడి వెళ్లి తలుపుతీసింది. సాగర్! అతణ్ణి చూడగానే ఏదో తప్పు చేసిన దానిలా భయపడింది. సౌందర్య! సాగర్ నవ్వుతూ లోపలికొచ్చాడు. "లహరీ! ఏమిటలా వున్నావ్?'' అడిగాడు. అతనికి మరీ ప్రేమే కలిగినప్పుడు "సౌందర్యా అనకుండా 'లహరీ' అని పిలుస్తాడు. అతనలా పిలిస్తే ఒళ్లు మరిచిపోతుంది సౌందర్య! ఆ తన్మయత్వంలో స్వర్గలోకాన్ని దర్శిస్తుంది సౌందర్య. కానీ, ఈరోజు అతని పిలుపు తనని కదిలించలేదు. కారణం తనలోని భయం. నిజం చెప్పలేని పిరికితనం! ఆందోళన! మనస్సు వికలమైపోయింది. "లహరీ! చిరునవ్వుల నీ మోము చిన్నబోయిందెందుకు?'' అన్నాడు.

'అబ్బే! ఏంలేదు' అంది తడబడుతూ.

"ఏం లేదేమిటి? ఏదో వుందని నీ మొహంలో కొట్టొచ్చినట్టు కనబడుతూ వుంటే''

భయంతో బెదురుచూపులు చూస్తూ మూగిలా వుండిపోయింది.

"నగుమోమూ గనలేని నా జాలి... '' పాడాడు స్వరగంధర్వ మోహన మురళి. అతని పూర్తి పేరు మోహనమురళీసాగర్. ఇంట్లో అందరూ సాగర్ అనీ, సంగీత సామ్రాజ్యంలో అందరూ మోహన మురళీ గారనీ పిలుస్తూంటారు. దగ్గర వాళ్లకి తప్ప సాగర్ పేరు ఎవరికీ తెలీదు.

నవ్వేసింది అతనలా పాడుతూంటే సౌందర్య!

"ఆఁ.. అదీ!.. సొగసు చూడ తరమా''.. మరోపాట...

"చాల్లెద్దురూ!.. ఇవిగో ఈ ఉత్తరాలు చూడండి'' అంటూ అతనికొచ్చిన ఉత్తరాలను చేతికందించింది సౌందర్య.

ఉత్తరాలందుకుని చదువుకున్నాడు మోహన మురళీస్వరగంధర్వ.

వడ్డిస్తూ వుంటే ఆమెనే తదేకంగా చూస్తున్నాడు సాగర్ ఉరఫ్ మోహన మురళి.

"ఏమిటలా చూస్తున్నారు?'' అడిగింది సౌందర్య.

"నా సౌందర్యలహరిని! వయస్సు పెరుగుతూన్న కొద్దీ నీలో కొత్త అందాలు కనిపిస్తున్నయ్" చిలిపిగా అన్నాడు.

అతనలా పొగుడుతూవుంటే అది వరకు తను ఎంతో మురిసిపోయేది. అతనిలో ఐక్యమయిపోయినట్టనిపించేది. కానీ, ఈ రోజున వారిద్దరి మధ్య ఎవరో ఒక అజ్ఞాతవ్యక్తి వున్నాడనే భావం. ఆమెకి సంపూర్ణ ఆనందాన్ని కలిగించలేదు. ఆ అజ్ఞాతవ్యక్తిని మనసులోనే తిట్టుకుంటూ నిద్రలోకి జారిపోయింది ఆ రాత్రి సౌందర్య!

కళ్లు తెరిచేసరికి గడియారం నాలుగు గంటలు చూపించింది. సాగర్ గాఢ నిద్రలో వున్నాడు. మెల్లగా లేచి చప్పుడు కాకుండా అలమారా తెరిచింది. పట్టుచీరల నడుమ వున్న పింక్‌కవర్‌ని తీసింది. టేబుల్‌మీద వున్న కాగితం కలం తీసి, రాయడం మొదలెట్టింది.

ప్రేమ తపస్విగారూ!

మీకు నమస్కారం. నావయస్సు అరవై ఏళ్ళు. మీరు నన్ను చాలా ఏళ్లనుంచి ఆరాధిస్తున్నారంటే మీకుఅంతే లేదా కొంచెం ఎక్కువ తక్కువగా అంతే వయస్సు అనుకుంటున్నాను. ఎంత ఆరాధనైనా, అభిమానమైనా, ఈ వయస్సులో ఇలాంటి లేఖలు రాయవచ్చా? పైగా స్వప్నసుందరీ ఊహాసుందరీ, అంటూ రాయవచ్చా? నాకు పెళ్లి కాకుండా వుంటే వయస్సుతో ప్రమేయం లేకుండా రాసినా పరవాలేదేమో కానీ, బంగారంలాంటి భర్తా, రత్నాల్లాంటి బిడ్డలూ, వజ్రాల్లాంటి మనవలూ మనమరాళ్లూ వున్న నాకు ఇలాంటి వుత్తరం రాయడం, నా కాపురంలో కలతలు తేవాలన్న దురుద్దేశమే కదూ? నా భర్త గొప్ప సంగీత విద్వాంసుడు స్వరగంధర్వ శ్రీశ్రీ మోహన మురళీ గారు! నన్ను అభిమానించి, ఆనందింపజేసే ఆదర్శమూర్తి! శ్రీరామచంద్రుడిలా ఏక పత్నీవ్రతుడు! మేమిద్దరం చిలకా గోరింకల్లా నలభై ఏళ్లు కాపురం చేశాం!

నాకు అతనూ, అతనికి నేనూ తప్ప మా మధ్య మరెవ్వరికీ చోటులేదు. దయచేసి మరోసారి ఇలాంటి ఉత్తరాలు రాయకండి ప్రేమ తపస్విగారూ!' అంటూ రాసి సాగర్ టేబిల్ డ్రాయర్‌లో వున్న కవరు తీసి ఉత్తరాన్ని పెట్టి అంటించి, రెడీగా వున్న స్టాంపులు కూడా అంటించి, మళ్లీ వచ్చి పడుకుంది. కవరుని తెల్లారాక పనిమనిషికిచ్చి పోస్టు చేయమని అలమారాలో పెట్టి, దాంతోపాటు తరువాత చించేద్దాంలేనని పింక్ కవర్‌ని కూడా లోపలే పెట్టేసింది.

*   *   *

సాయం సంధ్య నారింజరంగు చీరకట్టుకుని, ఎఱ్ఱటి పెద్ద కుంకుమ బొట్టు పెట్టుకుని ముస్తాబయినట్టుంది. ఆకాశం, నారింజరంగులో అస్తమిస్తున్న ఎఱ్ఱటి అందాల సూర్యబింబంతో హేమంతంలోని చల్లని పిల్లగాలులు వింజామరల్లా విరుస్తున్నాయి. పండక్కి పిల్లలందరూ ముందుగానే అంటే క్రిస్‌మస్ సెలవులలోనే బయలుదేరి సంక్రాంతి వరకూ వుంటామని ఉత్తరాలు రాశారు.

'ఈసారి మనమరాళ్లచేత పెద్ద పెద్ద ముగ్గులు వెయ్యడం నేర్పించాలి. మన సంప్రదాయం తెలిసేలాగా, అమెరికానుంచొస్తున్న మనమరాళ్లకే, మనవడికీ చెప్పాలి. అనఘ చేత గాలిపటాలెగరేయించాలి. సుచిత్రా, బబితలకి ముగ్గులతోపాటు గొబ్బెళ్లు పెట్టించాలి. గొబ్బెమ్మలంటే ఏమిటో వాళ్లకి చెప్పాలి. అసలు సంక్రాంతి పండగ గురించి వాళ్లకి తెలియజెప్పాలి' అనుకుంటూ దేముడి పటాలకి వెయ్యడానికి చామంతి పూల దండలు అల్లుతూన్న సౌందర్య, పోస్ట్‌వాడందించిన ఉత్తరాల కట్టలో పింక్ కవర్‌ని చూసి ఉలిక్కిపడింది. వెంటనే దాన్ని తీసి చింపి చదవడం మొదలెట్టింది.

ప్రియమైన లహరీ!'

ఆ సంబోధన చూడగానే అదిరిపోయింది సౌందర్య! ఈ పిలుపు ఒక్క సాగర్ తప్ప ఎవరూ పిలవరే! ఈ దరిద్రుడికెలా తెలుసు? ఎప్పుడైనా వీడు ఇంట్లో చొరబడి, మా ఇంటి విషయాలన్నీ గమనించలేదుకదా! లేదా ఎవడైనా మా కుటుంబ విషయాలన్నీ తెలిసినవాడై వుంటాడా? ఏమైనా ఛండాలుడిలా ఉన్నాడు. స్త్రీలోలుడై వుంటాడు. వయస్సూ, సంస్కారం అన్నీ మర్చిపోయి పిచ్చిబాడిలా ప్రవర్తిస్తున్నాడు. వీడికెలాగైనా శాస్తి చెయ్యాలి' అనుకుంటూ కోపంతో ఊగిపోతూ సోఫాలో కూర్చుని ఉత్తరం చదవడం మొదలెట్టింది సౌందర్య.

'నాకు తెలుసు లహరీ! నీకు కోపం వస్తుందని ఇలా పిలిచినందుకు. నీ భర్త తప్ప అలతా పిలిచే అధికారం ఇంకెవ్వరికీ లేదని నాకు తెలుసు. అయితే నీ భర్తని కాకున్నా ప్రేమలో అతనికి ఏమాత్రం తీసిపోను. అదృష్టవంతుడు, అతడు నీకు భర్త కాగలిగాడు. నేను ప్రేమ పూజారిగానే మిగిలిపోయాను. ఒక్కసారి తనివితీరా నీ నవ్వులు వినాలనీ, దివ్యజ్యోతిలా వెలిగిపోయే నీ ముఖారవిందాన్ని మనసారా చూడాలనీ, కోరుకోవడం తప్పా? ఎంతసేపూ మీ ఆడవాళ్లు ఇలాంటి విషయాలని నిజమని తెలిసినా, అవునని ఒప్పుకోవడం మీ పతివ్రతా లక్షణానికి విరుద్ధమని భయపడి, మనస్సును అదిమిపెట్టి బ్రతుకుతారు. మిమ్మల్ని మీరు ఆత్మవంచన చేసుకుంటారు. నేను నిన్నేమీ నాతో లేచిపొమ్మని కోరడంలేదే!! లేదా కనీసం నాతో ఒక్కరోజైనా గడపమని అడగడంలేదే! ఒక్కసారి కనిపించి, కాస్సేపు నా కష్టసుఖాలు తెలుసుకుని, నా మనస్సుని కుదుటపరచమని ప్రాధేయపడ్డా! అదితప్పా? నీ భర్త అంత

అనుమానపరుడా? సంస్కారహీనుడా! లహరీ! నీతో ఒక్కసారి మాట్లాడకపోతే ప్రాణాలు పోతాయెమోనన్నంత తపన! మనశ్శాంతి కరువై జీవచ్ఛవంలా బ్రతుకుతూన్న ఈ దీనుడి మీద ప్రేమ కలగకపోయినా జాలితోనైనా ఒక్కసారి కనిపించు. మీ పిల్లలు అమెరికానుంచి రాకముందే, నీ కభ్యంతరం లేకపోతే క్రిస్‌మస్ ముందే డిసెంబరు ఇరవయ్యో తేదీకల్లా సాయంత్రం ఆరుగంటలకి, టాంకుబండు మీదున్న భక్తపోతన్న స్టాచ్యూ ముందు నువ్వు ఎప్పుడూ కట్టుకునే చిలకపచ్చ రంగు ఎఱ్ఱంచు కంచిపట్టు చీరకట్టుకునిరా! అదే నాకు చాలా నచ్చిన చీర! అది సరే మరి నువ్వు నన్నెలా గుర్తుపడతావు? నేను ఎఱ్ఱంచు పొందూరు ఖద్దరు పంచెకట్టుకుని, అదే రంగు కండువా భుజంమీద వేసుకుంటాను. చేతిలో ఎఱ్ఱగులాబీ పువ్వు పట్టుకుంటాను. నీకేసి చూసి చిన్నగా నవ్వుతాను. సరేనా? నువ్వు మాత్రం మూగిగా కూర్చోకూడదు. సన్నాయిలా పలికే నీ మధురస్వరంలో నీమాటలు వినాలి!

నీకోసం డిసెంబరు ఇరవయ్యో తారీఖునాడు సాయంత్రం అయిదు గంటలకు నీకోసం ఎదురు చూస్తూ వుంటాను. నువ్వు రాలేదనుకో ఎదురుకుండా కనిపించే సాగర్ అదే హుస్సేన్‌సాగర్‌లో దూకి ఛస్తాను. వస్తావు కదూ!

- ప్రేమ తపస్వి'

ఉత్తరం చదవడం పూర్తయ్యేసరికి, సౌందర్యకి ఒళ్లంతా చెమటలు పట్టాయి. ఎవరో తనని ప్రతీరోజు వెంటాడుతూన్నట్టు, తను ఏ ఏ రంగుల చీరలు కట్టుకుంటూన్నదీ, తను ఏమేం చేస్తున్నదీ అంతా పసికడుతూన్నట్టున్నాడు, అనుకునే సరికి, కళ్లు తిరిగినట్టై సోఫాలో కూలబడిపోయింది. ఇలాంటి ఎవరికైనా ఏ పదహారో ఏట జరగవచ్చేమో కానీ, అరవయ్యోపడిలో జరగడం ఆశ్చర్యమనిపించింది. భయంతో గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. పోనీ గదా అని గానీ, అసలు వాడెవడో తెలుసుకుందామనిగానీ వెళితే ఏం జరుగుతుందో, సాగర్‌కి తెలిస్తే ఎలా రియాక్టవుతాడో భయమేసింది. చెప్పకపోతే వాడు నిజంగా హుస్సేన్‌సాగర్‌లో దూకి ఛస్తే తను జీవితాంతం దోషిగా చెప్పుకోలేని బాధతో హంతకురాలిగా మిగిలిపోతుంది.

ఏంచెయ్యాలో తెలీక ఈ సంగతి సాగర్‌కి చెప్పెయ్యాలనుకుంది. కానీ సాగర్ ఎంత మంచివాడో అంత కోపగొండి కూడా. ఒకవేళ అతనితో పేచీపడి, మాటా మాటా పెంచుకుని గొడవపడినా చెయ్యిచేసుకున్నా రభసైపోతుంది. ఎలా? తెగని ఆలోచనలతో సతమతమయిపోయింది సౌందర్య.

ఆరోజు రాత్రి నిద్రపట్టక, పక్కమీద అటూ ఇటూ దొర్లుతూ నిమిషానికొక్కసారి వెళ్లి మంచినీళ్లే తాగుతూ పిచ్చిదానిలా వుంది సౌందర్య. "లహరీ!" ఏమిటి నిద్రపోకుండా అలా దిగులుగా వున్నావ్. ఇరవై అయిదున పిల్లలొస్తున్నారు. నీ కోరిక తీరుతుంది. అయినా ఇంకా

ఎందుకు ఆరాటం! అయినా లహరీ! ఈ వయస్సులో దేని గురించీ పెద్దగా ఆలోచించడం బెంగపెట్టుకోవడం చెయ్యకూడదు. అయినా నీకేం లోటుందని? ఎందుకలా వున్నావ్?'' అడిగాడు సౌందర్య గడ్డం పట్టుకుని గారంగా బుగ్గని ముద్దెట్టుకుంటూ సాగర్!

సౌందర్య మెదడులో ఆలోచన మెరుపులా మెరిసింది. అతనికి మరింత దగ్గరగా జరిగి "ఏమండీ! మన పక్కింటి సుగుణమణీ లేదూ, అవిడకి ఎవరో దుర్మార్గుడు ప్రేమలేఖలు రాస్తున్నాట్ట. ఈ వయస్సులో అవిచూసి సిగ్గుతో ఎవరికీ చెప్పుకోలేక ఛస్తోంది. పైగా ఈ మధ్యనేరాసిన ఉత్తరంలో డిసెంబరు ఇరవయ్యో తేదీ సాయంత్రం ట్యాంకుబండుమీద భక్త పోతన్న విగ్రహం దగ్గర తనని కలుసుకుని ఒక్కసారి మాట్లాడకపోతే, హుస్సేన్‌సాగర్‌లో దూకి ఛస్తానని రాసేట్ట! అంది అతనికి దగ్గరగా జరుగుతూ.

"అలాగా! మరేం చేస్తుందట ఆవిడ! ఎవడో బరితెగించినవాడిలా వున్నాడే వెధవ'' అన్నాడు సాగర్.

"అవును అలాంటి వెధవలే ఆ పనులు చేస్తారు.'' అంది ధైర్యంగా అతని మొహంలోకి చూస్తూ.

"నువ్వేం సలహా ఇచ్చావ్?'' అడిగాడు సాగర్.

"ఛస్తే చావనీ! నువ్వేం మాట్లాడకు! వెళ్లకు! అన్నాను'' అంది. సౌందర్య.

"అవును చావనీ! కానీ చచ్చేముందు నా చావుకు ఫలానా వ్యక్తి కారణమని ఉత్తరం రాసి ఏ పోలీసువాళ్ళకో ఇచ్చి ఛస్తే?''

ఉలిక్కిపడింది సౌందర్య. "అవును నిజమేనండీ! మరేం చెయ్యమంటారు. కాస్త మీరు సలహా ఇవ్వకూడదూ. ఆమాటే ఆమెకి చెప్తాను'' అంది.

"అతను కోరిన విధంగానే వెళ్లమను. నేను అక్కడక్కడే వుండి కనిపెట్టుకుంటాను. ఏదైనా గొడవజరుగుతూన్నట్టు అనుమానం కలిగితే పోలీసులను పిల్చుకొస్తాను.'' అన్నాడు సాగర్. "హమ్మయ్య'' అని నిట్టూర్చి హాయిగా నిద్రలోకి జారుకుంది సౌందర్య.

సిగ్గుతో ముకుళించుకుపోయి, ముడుచుకుని, చీరకొంగు భుజాలనిండా కప్పుకుని కూర్చుంది, పోతన్న విగ్రహం దగ్గర సౌందర్యబిత్తర చూపులు చూస్తూ. క్షణమొక యుగంలా గడుస్తోంది. చెమటలు పోస్తున్నాయి. వచ్చేపోయే వాహనాలూ, జనసమూహం, నరకంలా అనిపించింది. సౌందర్య ఎదురుగ్గావున్న బిర్లామందిరంలోని వెంకటేశ్వరాలయాన్ని చూస్తూ 'కౌసల్యా సుప్రజారామ పూర్వాసంధ్యా ప్రవర్తతే' అని జపించుకుంటూ ఈ గండం గడిచేలా

చూడమని తను తన భర్త కంట్లో పడకుండా గబగబ ఆ దుర్మార్గుణ్ణి కలిసి చెడామడా చీవాట్లు పెట్టి వెళ్లిపోయేలా చేసి రక్షించమని మొక్కుకుంటూ కూర్చుంది. ఉన్నట్టుండి వెనకనుంచి భుజాలమీద చేతులు వేసేసరికి ఉలిక్కిపడి కెవ్వున అరవబోయింది. అతని అరచెయ్యి తననోటికడ్డంగా వుండడంవల్ల అరవలేకపోయింది. చేతిలో ఎఱ్ఱగులాబీని చూసింది. వాడే! ఎంతపని చేశాడు? అని పళ్లతో అతని అరచేతిని కొరికింది. "బాబోయ్! అంటూ అతను పట్టువిడిచాడు. గిర్రున వెనక్కి తిరిగి చెళ్లున కొట్టడానికి చెయ్యెత్తింది. ఆ చెయ్యి కిందకి దిగలేదు. కళ్ళు మూతపడలేదు. నోరు తెరుచుకుంది. ఒక్కక్షణం ప్రపంచమంతా ఆగిపోయినట్టయింది. అతను నవ్వుతున్నాడు. ఆమెకి ఏడుపొచ్చింది. కన్నీళ్లు చెంపలమీదుగా జలజలరాలాయి. అతడు గట్టిగా ఎవ్వరూ చూడడంలేదని గమనించి కౌగిలించుకున్నాడు. మూగబోయిన ఆమె గొంతు సన్నగా పలికింది.

'ఏమిటండీ ఇది? ఎందుకిలా చేశారు? నన్ను ఈ వయస్సులో పరీక్షించాలనా? నా మీద ఇన్నేళ్ల తరువాత అనుమానం వొచ్చిందా?'' వెక్కివెక్కి ఏడుస్తున్న సౌందర్యని, మెల్లగా నడిపించి, పోతన విగ్రహం దగ్గర మెట్టుమీద కూర్చోబెట్టాడు సాగర్.

"లహరీ! ఊరికే తమాషాగా ఒక ఆట పట్టిద్దామనుకున్నాను?'

'ఎందుకండీ ఈ వయస్సులో ఇటువంటి ఆటలు! నాగుండె ఆగిపోయింది'. కన్నీళ్లు పెట్టుకుంది.

"ఓహో.. సౌందర్యా! జీవితంలో థ్రిల్ చాలా అవసరం. ఏ సమస్యలూ లేకుండా, ఏ ప్రత్యేక పన్లూ లేకుండా రొటీన్‌గా సాగిపోతే బావుండదు. నాకు రావలసిన బిరుదులూ కావలసిన డబ్బూ అంతా ఒచ్చేసింది. నీకూ ఏదీలేదన్న కొరతలేదు. మరి ఏం చెయ్యాలి?''

"అందుకనీ నన్నేడిపిస్తారా?'' మూతిముడుచుకుంది సౌందర్య లహరి!

"లహరీ! నీకు ప్రేమలేఖలు రాసిన తృప్తికూడా ఇప్పుడు నాకు కలిగింది. మనది పెద్దలు చేసిన పెళ్లి! ఏనాడూ మనం విడిగా వుండలేదు. నువ్వు పురిటికెళితే కచ్చేరీలు మీ వూళ్ళో పెట్టించుకుని నేనూ మీ వూళ్ళోనే నీతోనే వుండేవాడిని! ఆ కోరికా ఇప్పుడు తీరిపోయింది. నాకు తెలుసు ఆ పింక్ కవర్ చూడగానే నీకు భయం పుడుతోందని. కానీ, ఆ భయం తీరే సమయంలో నీలో కలిగే ఆనందం కళ్లారా చూసి, ఆ థ్రిల్ అనుభవించాలని అనుకున్నాను. నీకు మాత్రం ఇప్పుడు ఆనందంగా లేదూ?'' చిలిపిగా కన్నుకొడుతూ నవ్వుతూ అన్నాడు సాగర్! గట్టిగా నవ్వకండి. కట్టుడుపళ్లు ఊడిపోతాయ్'' వెక్కిరించింది సౌందర్య జుట్టుముడి సవరించుకుంటూ. "సరే నీ జుట్టుముడి జాగ్రత్త గట్టిగా పట్టుకుంటే

సవరం చేతిలో కొస్తుంది" అన్నాడు సాగర్. ఇద్దరూ తనివితీరా నవ్వుకున్నారు. ట్యాంకుబండు స్వర్గంలా కనిపించింది సౌందర్యకి. ఆకాశంలోని నక్షత్రాలు తమని చూసి నవ్వుతూన్నట్టనిపించింది. చందమామ వీళ్లని చూసి మబ్బుల్లో దాక్కున్నాడు. "ఇక పోదాం సగంపద! హేప్పీ క్రిస్మస్ అండ్ హేప్పీ సంక్రాంతి విత్ యూ". నవ్వేడు సాగర్." బైదిబై హేప్పీ న్యూయియర్ ఈ థ్రిల్ ఈ సంవత్సరమంతటికీ చాలు" అన్నాడు.

"సర్లెండి. సేమ్‌టూయూ".. అంది కొంటెగా.

జీవితానికి సరిపడ సంబరాన్ని మూట గట్టుకుని బయల్దేరారు సాగర్ సౌందర్యలు!

తెల్లటి మారుతీవ్యాను ట్యాంకుబండ్ మీదనుంచి, హౌస్ నెంబరు పది, రోడ్ నెంబరు పన్నెండు బంజారాహిల్స్ గేటులోకి, ఇరుపక్కలా వున్న ఆశోకా చెట్లనీ గులాబీ తోట్లనీ దాటుకుంటూ! వాచ్‌మన్ పెట్టే నమస్కారాలందుకుంటూ; తలుపు తీసి లోపలికెళ్లగానే బట్టల కింద దాచిన పింక్ కవర్లని చూసి నవ్వుకుంటూన్న సౌందర్యని చూసి ఇదే సౌందర్య లహరీ థ్రిల్ అంటే! తెలిసిందా? వేళాకోళం చేశాడు సాగర్.

"తెలిసింది స్వర గంధర్వ మోహన మురళీ సాగర్ గారూ..." ప్రతి అక్షరాన్నీ నొక్కి పలుకుతూ అంది సౌందర్య.

ఇద్దరి వయస్సూ ఒక్కసారిగా పదహారుగా మారిపోయింది.!

థ్రిల్..!

* * *